

заше да се покачи и да погледне надалечъ, чулъ отъ нѣкого, че отъ тамъ може да се види и морето. Иманяритѣ не губѣха надежда да откриятъ баснословнитѣ ѝ съкровища и постоянно изравяха нови ями по плещитѣ ѝ. Любопитство и очудване възбуждаше тая неизмѣнна и мълчелива могила, забулена съ непроницаемата тайна на вѣковетѣ. Никой нищо не знаеше за нея. Не се помнѣха никакви прѣдания, никакви легенди не се разказваха. Тя нѣмаше и име дори. Наричаха я просто „Голѣмата могила“. Но това име ѝ прилѣгаше и стигаше да я отличи отъ безбройнитѣ могили въ полето.

На тая могила стоеше сега Грозданъ. Нѣмаше друго мѣсто, отъ кждѣто да се откриватъ такива необозрими далечини, нѣмаше друга мѣстность тѣй безлюдна и пуста, както тая. Грозданъ не мислѣше ни да бѣга, ни да се крие. Той не можа да стои въ кжщи, излѣзе, ходи дълго врѣме напосоки и най-послѣ се спрѣ и седна тука. Той бѣше се изкачилъ на самия връхъ на могилата. Необятната окръжностъ на хоризонта затваряше една безкрайна равнина, открита, равна, съ едно сжщо тѣй просторно и високо небе надъ нея. Това бѣха едни ниви само, изкласили, но зелени още, буйни, гжсти, — зелено и безбрѣжно море, което се люлѣеше и вълнуваше на свѣтли талази. Окоето не се уморяваше да гледа, душата не се насищаше да се радва. До нѣкждѣ все още можеха да се различаватъ чернитѣ линии на синуритѣ и затворенитѣ въ тѣхъ по-ясни и по-тъмни квадрати на отдѣлнитѣ ниви. По-нататѣкъ всичко се сливаше въ една само зеленина, сочна и свѣтла. Вдѣхновена и щедра ржка бѣше посипала върху нея разкошни и пѣстри бои: на грамадни петна горѣха червенитѣ цвѣтове на мака, като сърмени и златни шевици блѣщѣха потоцитѣ на жълтия синापъ, нѣжно се синѣеше метличината. Полето разкриваше всичката си красота, могща и безпрѣдѣлна. Прѣдъ нея затворениятъ въ себе и загриженъ за работата